

מאיר שליו מסתובב כבר חודשים רבים ללא מעשה. השבוע, באישורו של מ"כ לימור, עורך השבוע יומן אירועים, הכין שליו כתבה מקיפה לסיום שנת תשמ"ד. הוא הראה בכתבה כי שנת תשמ"ד חסתימה, וכי כל הנבואות השחורות והקללות שציפו שתפיל על עסישראל לא התגשמו.

כשנודע לאורי פורת על כך, תבע לגנוז את הכתבה מייד. הוא החליט שלא יתכן שתהיה תזוזה עובדים ממחלקה למחלקה ללא סדר, ובעיקר לא אישור, ובעיקר בגלל העובדה שמחלקת החדשות משופעת בכתבים, ורובם מסתובבים במשרד שבוועת ארוכים ללא עבודה. זו היתה הסיבה הרשמית.

עובדים במחלקת החדשות טענו השבוע, כי ההחלטה של פורת לרדוף בינתיים את כתבתו של מאיר שליו לזמן בלתימוגבל היא נקמתו בשליו. לפני שבועות אחדים התנהלה מלחמה חריפה בין השניים מעל דפי העיתונים. שליו כתב לפורת מיכתב גלוי בעיתון, שבו הכפיש את שמו ותקף אותו קשות. את זאת, כך אמרו במחלקת החדשות, לא יכול היה פורת לסלוח.

הפסקת אש

הפסקת אש הושגה במאבק על תפקיד הכתב לעניינימילוגות של הטלוויזיה.

אורי פורת, מנכ"ל הרשות, זימן מייד עם שובו מן האבל על מות אמו, את כל הנוגעים בדבר: **טוביה סער**, מנהל הטלוויזיה, **יאיר שטרן**, מנהל מחלקת החדשות, **מיכאל קרפין**, עורך מבט ואת **ניסים מישעל**, ובקיש ממשעל להמשיך בתפקידו זה.

מישעל הסכים לחזור לתפקידו, אך בינתיים יצא לשירותמילואים, והתחיל מאבק על מילוי מקומו. אורי פורת החליט כי אינו רוצה לקבוע תקדימים בנושא זה, כשהמאבק בין המנהלים הסתובב בין **יאיר שטרן** לבין **רן רביב**. כפשרה הוחלט ש**ישראל סגל** ימלא בינתיים את מקומו של מישעל, הן בגלל כישרונו הרבים, שמום שליווה באופן צמוד את מערכתהבחירות והוא מעורה בשטח, הן משום שסגל הבהיר כי אינו מעוניין לקבל את התפקיד בקביעות.

סיוור לימודים למנכ"ל

אורי פורת, מנכ"ל רשות השידור, יצא השבוע לסיוור של שבועות אחדים בתחנות טלוויזיה גדולות באמריקה. פורת עומד לבדוק שם, בין השאר, אפשרות לשידוריבוקר של הטלוויזיה הישראלית.

מלחמה בצה"ל

שהשטח הוא "שטח צבאי", ואסרו עליהם את הכניסה למקום.

באותו הזמן ביקש **מוטי עזון**, כתבי הטלוויזיה באיזור הצפון, אישור מדוברצה"ל, יעקב אבן, בתל-אביב, להיכנס לבית-החולים בנהריה ולצלם שם את הפצועים. האישור ניתן, עזון נסע עם צוות לבית-החולים, אך כשהגיע לשם התברר לו שאין אישור לצלם, וכי גם בית-החולים זה הוכרז כלאיזור צבאי סגור.

ר"ר אליצור חוני, מנהל בית-החולים, התרעם על ההחלטה. עזון טילפן שוב לדובר צה"ל, ושאל למה אין נותנים לו להיכנס, למרות שיש לו אישור. דוברצה"ל הודיע לו שאסור להיכנס. עזון ניסה שוב, מאוחר יותר באותו הערב, להיכנס ולצלם את הפצועים, שאינם חילי צה"ל ואף לא חילי צר"ל, אלא אזרחים לבנוניים פשוטים, אך לא ניתן לו אישור לכך.

זו אינה התקרית הראשונה בין הטלוויזיה הישראלית ודוברצה"ל. העניינים בין שני גופים אלה עכורים כבר מזה כמה שבועות. כשדוברצה"ל מנסה בכל כוחו למנוע צילום פצועים בבתי-חולים בצפון.

תקרית אחרת קשורה בבני לים, כתבי הטלוויזיה, שישב יומיים עם צוות בקריית שמונה, כשהוא ממתין לאישור להיכנס לנבטיה ולצלם את חילי צר"ל, שקיבלו את השליטה על העיר. לים לא קיבל אישור לצלם.

כתבתו של **אהוד יערי** בהשבוע - יומן אירועים, שבה ראיין את תושב סח'מור שהשתתף בפגיעה, גולדה במקרה: יערי היה באותו היום בצור, לצורך כתבה נרחבת למבט שני. בהיותו במקום נודע לו כי יש עצורים

מה שקרה השבוע על המידקע - אולי נכון יותר לומר: מה שלא קרה השבוע על המידקע - בעניין סיקור הטבח בכפר הלבנוני סח'מור, הוא רק חלק ממריניות חדשה של הרמטכ"ל לגבי סיקור האירועים בלבנון. לפי הוראות חדשות, יש למנוע עד כמה שאפשר את סיקורם.

הקצינים העובדים במשרד דוברצה"ל נתבקשו לבדוק את כל פניות הכתבים להיכנס ללבנון, לברר מי הם, הלנו או לצרינו? ניתנו הוראות לקציניצה"ל באיזור הצפון לדבר עד כמה שפחות עם עיתונאים. ביום הטבח עצמו היה סיוורמטעם של הכתבים הצבאים בדרום לבנון. תוכננה לכתבים פגישה עם תא"ל שלמה אליה, מפקדחידית הקישור של צה"ל בדרוםלבנון, ועם מפקד הכוחותהדרוםלבנוניים, אנטואן לתאר.

במהלך הסיוור נודע לכתבים על האירועים בסח'מור, והם רצו לצאת מייד למקום. אבי רגב, קציןבכיר מחידת דובר צה"ל בתל-אביב שנלווה אל הכתבים, השיג בעמל רב את האישורים הדרושים, והכתבים התחילו לנסוע לכיוון הכפר. אך כאמצע הדרך, כשהיו סמוכים מאוד למקום, נמנעה מהם הכניסה לכפר, לפי הוראת הרמטכ"ל. הכתבים נאלצו להמשיך בסיוור לפי תוכנית הקודמת, כשי בינתיים טחון חילי צה"ל להביא את גופות הטבחיים לקבורה ולהחליק את השטח.

באותו הזמן היתה מסיבתעיתונאים של צה"ל לעיתונאייצפון ברמת הגולן. במהלכה נודע לכתבים על הטבח, ועל כך שהפצועים מועברים לבתי-החולים בנהריה ובצפת. הם הפסיקו את מסיבתהעיתונאים וחשו לבית החולים בצפת. כשהגיעו לשם חיכו להם קציני צה"ל ואנשי כיטחון-שרה, ואמרו להם

עובדים בטלוויזיה מתרעמים על נסיעתו דווקא עכשיו, כשהמצב הכלכלי והפנימי בתוך הרשות כל-כך קשה. כשהטלוויזיה הלימודית עשתה את קרובים קרובים, אמרו השבוע העובדים, "הם שלחו לחו"ל את הבימאי והמפיק. הם צריכים ויכולים ללמוד. מה פיתאום הטלוויזיה הישראלית שולחת את המנכ"ל?"

בדרך לארצות-הברית עשה פורת הנתיב ביניים בלונדון, ונפגש שם עם **אלכס גילערי**, אחד המועמדים לתפקיד מנהל-הטלוויזיה. את פורת יחליף **טוביה סער** לכמה ימים, ואחר-כך **גידעון לביארי**, מנהל-הרדיו, כשהוא יחזור מחופשה בחו"ל.

אסיפת חירום

השבוע התקיימה בטלוויזיה אסיפה נרגשת של המפיקים וחלק מן העובדים העיתונאיים. מזה חודשים ארוכים ישנה אווירת-נכאים בבניין הטלוויזיה: עשרות עובדים ותקים ומוכשרים מסתובבים באפס-מעשה: באים בבוקר, דופקים כרטיס, לא עושים כלום וחולכים הביתה.

בשבועות האחרונים מרבים לרבר על קיצוצים ברשות-השידור, דבר שהקפיץ את העובדים ממקומם. העובדים לא נכחו עדיין את הצעתו של **אורי פורת**, שבאה זמן קצר אחרי שנכנס לתפקידו, לסגור את הטלוויזיה לתקופה של חצי שנה כדי לערוך סדר, ובעיקר כדי לחסוך כספים. פורת, מצידו, גנז בינתיים תוכנית זו, אך העובדים טוענים כי במעשיו הוא מתקדם לקראת מצב כזה. ביטולן של תוכניות המגאזינים, שהיו אמורות למלא מחדש את המסך, היה רק הקש ששבר את גב הגמל. העובדים מרגישים כי ההנהלה אינה עושה דבר כדי לשנות את המצב וכדי למצוא להם עבודה: כוח-אדם ישנו, ציוד ישנו, רק עבודה אין - כך אומרים העובדים.

העובדים מבקשים מן המנהלים להגיש מייד תוכנית לטווח הארוך והקצר, להפסיק להתקשר עם גורמי-הפקה חיצוניים ולהשתמש בעובדי-הרשות; לתת יותר סמכות למנהל-המחלקות; להפעיל סופ-סוף את המצלמות האלקטרוניות, דבר שיחסוך לרשות כספים רבים.

העובדים מתרעמים על כך שנושא חוסר התקציב הפך נשק נגרם, וההנהלה שולפת אותו בכל מקרה של סיכסוך, או כדי לברוח מהחלטות חרמש-מעיות על תוכניות לעתיד. והראיה: באותו היום שבו התקיימה האסיפה, נמצא פיתאום, יש מאין, תקציב של 70 אלף דולר למחלקת התוכניות לילדים.

העובדים טוענים כי המחלקה היחידה הממשיכה לעבור כל הזמן ולהפיק תוכניות היא מחלקת הדת.

שעה טובה למסיבה

התוכנית שעה טובה, העומדת לחזור למידקע בתחילת נובמבר, תקבל שם חדש, שיהיה, ככל הנראה, סיבה למסיבה.

ההחלטה לשנות את שם התוכנית נובעת מכך שמנהלי הטלוויזיה רוצים לתת אופי חדש לתוכנית, שתהיה יותר קלה ובידורית, ואינם רוצים שהתוכנית, אם תיקרא בשמה הקודם, תעורר ציפיות אצל קהל-הצופים.

בקרב עומד להיחתם הסכם בין רשות השידור ובין אמ"י (איגוד אמני ישראל) על תשלום לאמנים שיופיעו בהפקות מקוריות של הטלוויזיה. כשיחתם הסכם זה, תוכל רשות השידור להוציא גם את תוכנית שעה טובה למיסגרת תוכניות-החסות, ולחפש לה מממן חיצוני.

ועוד על קרפין

מיכאל קרפין הכין רשימת הצעות לשינויים במחלקת-החדשות בטלוויזיה. בין השינויים הוא מתכנן יצירת שתי מערכות נפרדות במחלקה: מחלקת-מגאזינים ומחלקת-חדשות.

קרפין מתכנן את החלפתו של **יורם רונן**, הכתב המדיני, והעברתו למחלקת המגאזינים, אם זו אכן תקום.

השינויים יוגשו ל**יאיר שטרן**, שחזר בסוף השבוע מחופשתו, ועדיין לא ברור אם יאשרו על-ידי מנהל-הטלוויזיה.

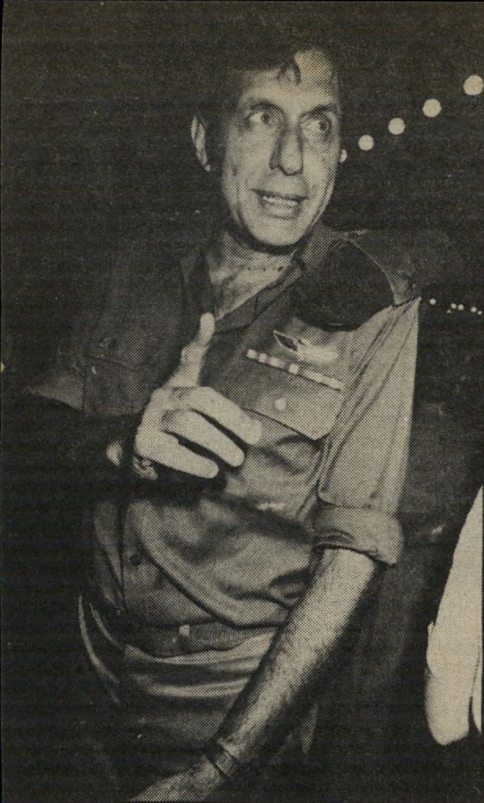
מאחורי המיקרופון

מי יהיה מנהל הרדיו?

המירוץ על משרת מנהל-הרדיו החל.

גידעון לביארי, המנהל הנוכחי, גומר את הקרנציה השניה שלו במאי '65. מנהל הרשות מעוניינים כי ימשיך בתפקידו, אך לביארי נושא עיניו אל הטלוויזיה הישראלית. אם לא ימשיך בתפקיד, יהיו לפחות שני מועמדים מתוך הרדיו עצמו, שיתמודדו על התפקיד: **אמנון נרב**, הכתב לעניינימפלגות ושלום קיטל, עורך יומן הבוקר.

לביארי הפתיע את עובדי-הרדיו כשנסע לחו"ל: את מקומו ממלא באופן קבוע **אליהו כרמל**, מנהל חטיבת-האומר. הפעם החליט לביארי לתת את התפקיד ל**יגאל רון**, מנהל חטיבת-החדשות. רון קיבל אומנם את התפקיד,

דובר-צה"ל אבן
אסור לראות, אסור לשמוע

במרגע-עיון, והוא קיבל אישור לראיין אחד מהם. יערי מיהר למקום עם הצוות שלו וערך ראיון עם הבחור. הראיון נראה כמו חקירה מצולמת, שעורך איש שירות-הביטחון עם עצור.

את המוטורולה ואת הביפר של לביארי - אך לא את מכונת הוולוו שלו.

מנהל חדש

חילופי תפקידים בגליציה: **צבי גורן**, מי שהיה מנהל מחלקת-החדשות בתחנה, עזב את תפקידו. החליף אותו **יוסי עוזרד**. עוזרד ותיק בתחנה, שעזב אותה בזמנו לתקופה ארוכה, והיה אחד הכתבים הראשיים בחינומן הומני רחוב ראשי.

פרידתו של גורן מן הכתבים היתה מסכת ארוכה של חגיגות, שהתחילה על שפת-הכנרת ונגמרה באסיפת-פרידה באולפן קטן של התחנה, שבו הצטופפו כל כתבי התחנה.

מי יכניס גול?

המאבק על שידורי הרדיו והטלוויזיה ממגריסההכדורגל הסתיים בינתיים. לפני שבועיים נפגשו **אורי פורת** עם **חיים הברפלד**, יו"ר ההתאחדות לכדורגל, לדיון על התשלום. ההתאחדות דרשה 40 אלף דולר לקבוצה, עבור הזכות לשדר מן המישחקים (העולם הזה 5.9.84).

הרשות טענה כי התאחדות-הספורט היא הצריכה לשלם עבור הפירוטמת הרבה שהיא מקבלת ברדיו ובטלוויזיה.

וההתאחדות בשלה: כסף או לא כלום. היא הציעה פשרה. שיורשה רק לטלוויזיה לשדר מן המישחקים, ולא לרדיו, כך קרה שבאמצע הישיבה טילפן **יואש אלרואי**, מנהל מחלקת-הספורט בטלוויזיה, להברפלד. כשזה שמע מי המטלפן, אמר: "יואש! איתו אין לי בעיות!"

רשות-השידור לא היתה מוכנה לאפליית הרדיו לרעה ולא היתה מוכנה להגריל את הסכום ששולם בעונה שעברה (7000 דולר לקבוצה).

י"ר ההתאחדות איים כי אם לא יגיעו להסכם, הוא יפנה לתחנה של **אייבי נתן**, היועץ המישפטי של רשות-השידור, שנכח בישיבה, הסביר להברפלד כי התחנה של אייבי היא תחנה פריטית, ולשר בה היא עבירה על החוק.

לחילופין הציע הברפלד שהטלוויזיה תארגן הסות למישחקים. אך ההצעה נפסלה על הסף. ראשית: מכיוון שאין אפשרות לפרסם בשבתות (מרבית התוכניות שירים ושערים). ושנית: מטרת שידורי-החסות היא לממן את שידורי הטלוויזיה, ולא את ההתאחדות לספורט.

סיכום הישיבה: פגישה נוספת. אך הזמן אול, עונת הכדורגל נפתחה ובינתיים החלו השידורים, בעזרת סידור-ביניים.

מיסדר המפקד

רון בריישי, מפקד גליציה-החליט. השבוע לתת אופי צבאי אמיתי לתחנה. הוא נתן הוראה לעובדים לנקות ולצחצח את התחנה מן המסך עד לפסחות.

העובדים עמלו במשך יום שלם -

כתבים, מפיקים, עורכים וכל השאר -

מפקד בריישי
ניקיון בנוסח צבאי

כשמדי כמה שעות עובר המפקד ובוקר את ציגנות הנקיון.

הוא חוקק את העובדים בתחנה עד השעות המאוחרות של הערב, עד שהמיסדר היה לפי טעמו הצבאי.